

Sygnatura akt II Ca 1542/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Dobrowolska
Sędziowie:	SO Grzegorz Buła (sprawozdawca) SR (del.) Marcin Hałgas
Protokolant:	Małgorzata Łojewska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wadowicach

z dnia 2 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt I C 500/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I, nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanej A. M. na rzecz strony powodowej (...) w W. kwotę 33 209,46 zł (trzydzieści trzy tysiące dwieście dziewięć złotych czterdzieści sześć groszy) wraz z:

a) odsetkami ustawowymi od kwoty 4970,04 zł (cztery tysiące dziewięćset siedemdziesiąt złotych cztery grosze) liczonymi od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

b) odsetkami ustawowymi od kwoty 119,45 zł (sto dziewięćnaście złotych czterdzieści pięć groszy) liczonymi od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

c) odsetkami ustawowymi od kwoty 4250,69 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) liczonymi od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

d) odsetkami umownymi w wysokości 20% w stosunku rocznym, nie wyższymi niż czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, liczonymi od kwoty 23 869,28zł (dwadzieścia trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia osiem groszy) od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie;”

2. w pozostałej części apelację oddala;

3. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

4. przyznaje od Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Wadowicach na rzecz adwokata P. K. kwotę (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pełnienie w postępowaniu odwoławczym funkcji kuratora pozwanej, nieznaney z miejsca pobytu;

5. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wadowicach kwotę (...) (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt sześć) złotych tytułem wydatków na wynagrodzenie kuratora, poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych oraz opłaty sądowej od apelacji, od której kurator był zwolniony.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wadowicach wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 roku zasądził od pozwanej A. M. na rzecz strony powodowej (...)w W. kwotę 34.397,10 złotych wraz z ustawowymi i umownymi odsetkami od kwot:

- z odsetkami w ustawowej wysokości, co do kwoty 5.051,13 złotych od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty

- z odsetkami w ustawowej wysokości, co do kwoty 242,45 złotych od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty

- z odsetkami w ustawowej wysokości, co do kwoty 5.234,24 złotych od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty

- z odsetkami w umownej wysokości nie wyższej niż czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, co do kwoty 23.869,28 złotych od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty (punkt I); zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.957,44 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II); przyznał kuratorowi pozwanej adwokatowi P. K. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.952 zł, tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, wydatków budżetowych Sądu Rejonowego w Wadowicach (punkt III) oraz nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-kasa Sądu Rejonowego kwotę 2.952 zł (punkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 4 lutego 2010 roku została zawarta umowa pożyczki nr (...) z pakietem ubezpieczającym pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. oraz A. M. w przedmiocie udzielenia A. M. pożyczki gotówkowej w kwocie 28.126,31 złotych. Zgodnie z § 7 umowy pożyczkobiorca był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 96 miesięcznych ratach w wysokościach i terminach ustalonych w planie spłaty, stanowiącego integralną część umowy. W przypadku niezapłacenia raty w terminie (...) S.A. pobiera od kwoty zaległej raty pożyczki odsetki według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w tym Banku w okresie utrzymywania się zaległości, dla kredytów przedterminowych i kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wykonalności. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa dla kredytów przedterminowych wynosiła 20 % w stosunku rocznym (§ 9 umowy). (...) S.A. miał wypowiedzieć umowę w czasie dotyczącej warunków spłaty w przypadku wystąpienia zaległości w przypadku braku spłaty dwóch pełnych rat pożyczki, nieustanowienia dodatkowego zabezpieczenia spłaty pożyczki bądź niedotrzymania innych warunków określonych w umowie (§ 11 pkt. 1 umowy). Termin wypowiedzenia umowy w części dotyczącej warunków spłaty wynosił 30 dni (§ 11 pkt. 2 umowy). W następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia umowy w części dotyczącej warunków spłaty, całość zadłużenia z tytułu umowy staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym, od którego (...) S.A. nalicza i pobiera

odsetki według umownej stopy procentowej określonej w § 9 umowy (§ 12 ust. 1 umowy). W dniu 8 października 2010 roku (...) S.A. wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki z jednoczesnym 30 dniowym wypowiedzeniem zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki z dnia 4 lutego 2010 roku, licząc ten termin od dnia następującego po otrzymaniu pisma od (...) S.A. Wysokość odsetek należnych na dzień 6 listopada 2012 roku od dłużnika A. M. wyniosła kwotę 5.234,24 zł. Według wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) wymagana wierzytelność (...) S.A. w stosunku do pozwanej z tytułu przedmiotowej pożyczki wyniosła łącznie kwotę 27.862,75 złotych. W dniu 8 lipca został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny przez wierzyciela (...) S.A. przeciwko dłużnikowi A. M., któremu została nadana klauzula wykonalności w dniu 4 października 2011 roku przez Sąd Rejonowy w Wadowicach, Wydział I Cywilny (sygn. akt I Co 2611/11). Pismem z dnia 16 stycznia 2012 roku (...) S.A. powiadomił pozwaną, że na podstawie umowy z dnia 9 grudnia 2011 roku dokonał przelewu wierzytelności z tytułu pożyczki gotówkowej wraz z ubezpieczeniem, o której mowa w uzasadnieniu żądania pozwu na rzecz (...)z siedzibą w W.. Przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne w dniu 15 grudnia 2011 roku. Pismem z dnia 13 września 2012 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty długu z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, według stanu na dzień 21 września 2012 roku w kwocie 33.661,40 złotych, w terminie 5 dni od daty wezwania, na konto wskazane przez powoda. Pozwana nie uregulowała w zakreślonym terminie żądanej kwoty.

Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Argumentował, że przesłanką materialnoprawną dochodzonego roszczenia są przepisy art. 805 i następne k.c. w zw. z art. 353, 354, 355 i następne k.c. W ocenie Sądu Rejonowego pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłat pożyczki wynikającego z przedmiotowej umowy co skutkowało wypowiedzeniem tej umowy w terminie 30 dni i postawieniem udzielonej pożyczki w stan natychmiastowej jej wymagalności. W stosunku do pozwanej (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu została nadana klauzula wykonalności przez tamtejszy Sąd. Według Sądu Rejonowego zarzuty podnoszone przez pozwaną co do braku wymagalności roszczenia z powodu nieskutecznego wypowiedzenia umowy nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Podał, że strona powodowa dołączyła do akt sprawy pismo, z którego jednoznacznie wynika, że (...) dokonała skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, w terminie wynikającym z jej ustaleń, dołączając również dowód nadania listu poleconego, który jako awizowana przesyłka stanowi zastępczy dowód doręczenia i odebrania pisma wypowiadającego umowę pożyczki. Sąd Rejonowy wskazał, że zasadność roszczenia powoda zarówno co do zasady jak i wysokości znalazła potwierdzenie we wszystkich powołanych w stanie faktycznym dowodach. Wyliczenie odsetek umownych zostało dokonane prawidłowo zgodnie z warunkami umowy i nastąpiło od całej niespłaconej kwoty pożyczki, jako konsekwencja jej skutecznego wypowiedzenia. Stopa procentowa odsetek w umownej wysokości (karnych odsetek) w okresie od 20.11.2010- 19.01.2011 wynosiła 20 % w stosunku rocznym, od 20.01.2011 – 05.04.2011 wynosiła 21 %, od 06.04.2011 – 11.05.2011 wynosiła 22 %, od 12.05.2011- 08.06.2011 wynosiła 23 %, a od 09.06.2011 – 15.12.2011 wynosiła 24 % (liczone w stosunku rocznym). Pozwana została wezwana do dobrowolnej zapłaty całej należności dochodzonej pozwem w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Ponieważ pozostało ono bezskuteczne, A. M. pozostaje w zwłoce w spełnieniu świadczenia, co daje powodowi roszczenie o zapłatę odsetek w ustawowej i umownej wysokości na podstawie art. 359 § 1 i § 2, 481 § 1 i § 2 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego cesja wierzytelności dokonana przez (...) S.A. na rzecz powoda została dokonana zgodnie z przepisami art. 509 i następne k.c. W jej skład wchodzi także wierzytelność przysługująca wobec pozwanej. Wyciąg z wykazu wierzytelności obejmującej wierzytelności objęte umową o przelew wierzytelności zawiera dokładne informacje, z których wynika, że dotyczy on przedmiotowej wierzytelności z umowy o przelew wierzytelności, który to wyciąg jest dokumentem urzędowym. Sąd Rejonowy nie wzywał do udziału w sprawie bliżej nieokreślonej osoby trzeciej będącej ubezpieczycielem pożyczki udzielonej pozwanej albowiem nie została wykazana legitymacja bierna takiej osoby w oparciu o przesłanki wynikające z art. 194 i 195 k.p.c. Brak było również przesłanek z art. 76 i następne k.p.c. aby to osoba trzecia była przypozwana do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia, gdyż nie są znane szczególnie uzasadnione wypadki leżące po stronie pozwanej, w szczególności nie jest znana sytuacja rodzinna i majątkowa pozwanej, aby była możliwość rozważenia takiego wniosku. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3, 108 § 1 k.p.c., art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz § 3 i § 4 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28.08.1982 r. w sprawie (...) oraz stawek należności kuratorów (Dz. U. nr 27, poz. 197 z późn. zm.), gdyż pozwana była reprezentowana przez kuratora adwokata.

Apelację od powyższego wyroku, imieniem pozwanej nieznannej z miejsca pobytu, wniósł ustanowiony dla niej kurator, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

-naruszenie art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c. poprzez uwzględnienie dowodu z awizowanej przesyłki, będącej zastępczym dowodem doręczenia i odebrania pisma wypowiadającego umowę pożyczki pomimo, iż dowód ten był spóźniony, a sam powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie uprawdopodobnił, że bez swojej winy przedmiotowego dowodu nie zgłosił już w pozwie;

-naruszenie art. 6 k.c. poprzez uwzględnienie powództwa w całości, pomimo niewykazania roszczenia przez powoda, w szczególności nie wykazania, że nabył on skutecznie wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki poprzedniego wierzyciela (...) S.A. oraz nie wykazał wymagalności oraz wysokości roszczenia;

-naruszenie art. 194 i 195 k.p.c. poprzez niezawezwanie do udziału w sprawie ubezpieczyciela, który objął ochroną ubezpieczeniową spłatę pożyczki po wcześniejszym wezwaniu powoda do wskazania podmiotu, który zawarł z pozwaną umowę ubezpieczenia pożyczki;

- dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego, polegających na dowolnym przyjęciu, niemającym wystarczającego oparcia w materiale dowodowym sprawy, że wierzytelność dochodzona pozwem była wymagalna oraz, że powód skutecznie nabył wierzytelność z tytułu przedmiotowej pożyczki od poprzedniego wierzyciela (...) S.A.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, przyznanie kuratorowi pozwanej nieznannej z miejsca pobytu wynagrodzenia za zastępstwo w postępowaniu apelacyjnym, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja skutkowałą częściową zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie Sąd Okręgowy wskazuje, że akceptuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za podstawę rozstrzygnięcia apelacyjnego, z wyjątkiem ustalenia dotyczącego wysokości odsetek należnych na dzień 6 listopada 2012 roku, a także wysokości odsetek karnych należnych (...) na dzień 15 grudnia 2011 roku, których wysokość zdaniem Sądu Okręgowego została wykazana jedynie w wysokości obwiednio 4250,69zł i 4970,04zł.

Odnosząc się konkretnych zarzutów pozwanej należy stwierdzić, iż generalnie nie był trafny zarzut błędnych ustaleń faktycznych bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że strona powodowa nabyła od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą jej od pozwanej, jednakże w niższej wysokości niż wynikająca z umowy cesji wierzytelności, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia oraz, że wierzytelność dochodzona pozwem była wymagalna. W zakresie kwestii dotyczącej nabycia wierzytelności podnieść trzeba, że strona powodowa zawarła z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 9 grudnia 2011 roku, przy czym bezsporne i wymagalne wierzytelności przeniesione tą umową zostały szczegółowo określone w Załączniku nr 1 do Umowy. W załączniku tym pod pozycją 8742 została szczegółowo wskazana wierzytelność przysługująca cedentowi w stosunku do pozwanej A. M. wynikająca z umowy pożyczki zawartej w dniu 4 lutego 2010 roku. Załącznik ten zawierał numer umowy pożyczki, nazwę tej umowy, datę jej zawarcia a także kwotę zadłużenia ogółem, wysokość kapitału, odsetek skapitalizowanych, odsetek i kosztów związanych z zawartą umową pożyczki. Wbrew zatem twierdzeniom apelacji w powyższym załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności opisana została wierzytelność jaka przysługiwała (...) względem pozwanej A. M.. Stąd też teza apelacji, że dołączony do pozwu wyciąg

z wykazu wierzytelności obejmujący roszczenie względem pozwanej nie jest w żaden sposób opisany ani zatytułowany, w świetle treści przedmiotowego załącznika, nie jest uprawniona. Zgodzić się jednak należy z apelującą, że powyższy wyciąg nie stanowi w stosunku do pozwanej wystarczającego dowodu dla wykazania wysokości nabytej wierzytelności, gdyż tę określa treść umowy łączącej pozwaną z (...) S.A. Odnośnie kwestii dotyczącej braku zawiadomienia pozwanej o umowie cesji stwierdzić trzeba, że istotnie w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia zawiadomienia pozwanej przez zbywcę o przelewie wierzytelności. Znajduje się jedynie pismo zawierające informację skierowaną do pozwanej o przelewie wierzytelności. Niemniej jednak zawiadomienie dłużnika o dokonanej cesji wierzytelności nie jest wymagane dla skuteczności i ważności tej umowy. Ma ono tylko taki skutek, wynikający z art. 512 k.c., że dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Powyższy przepis nakłada na zbywcę wierzytelności obowiązek zawiadomienia dłużnika o przeniesieniu wierzytelności. Niewykonanie tego obowiązku nie powoduje bezskuteczności umowy przelewu, może jednak wywołać ujemne skutki dla nabywcy wierzytelności a mianowicie spełnienie świadczenia do rąk zbywcy przed zawiadomieniem dłużnika o przelewie będzie skuteczne również wobec nabywcy, chyba że dłużnik wiedział o przelewie wierzytelności. W niniejszej sprawie pozwana nie twierdziła jednak, aby jakkolwiek część swojego zobowiązania wobec (...) S.A, spełniła po dniu zawarcia umowy przelewu na rzecz zbywcy wierzytelności. Dodatkowo wskazać trzeba, że pozwana nie wykazała również, aby zbycie tej wierzytelności sprzeciwiało się ustawie, zastrzeżeniu umownemu, bądź właściwości zobowiązania. W tej sytuacji powyższy zarzut nie mógł zostać uznany za skuteczny.

Bezzasadny był zarzut obrazy art. 207 § 6 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. Zauważyć należy, że pozwana reprezentowana przez kuratora w odpowiedzi na pozew zakwestionowała fakt doręczenia jej pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu łączącej strony umowy pożyczki z dnia 4 lutego 2010 roku. W reakcji na to pismo strona powodowa wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesyłki wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru skierowanej do pozwanej zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy. Jednakże należy mieć na uwadze, że kurator wnosząc odpowiedź na pozew nie był w ogóle umocowany do reprezentowania nieznanej z miejsca pobytu pozwanej. Postanowienie o ustanowieniu kuratora dla pozwanej zostało wydane bowiem dopiero w dniu 22 stycznia 2014 roku natomiast odpowiedź na pozew została złożona przed tą datą, gdyż w dniu 31 października 2013 roku Wobec tego niepodobna twierdzić, że powyższy dowód z przesyłki ekspediowanej do pozwanej był dowodem spóźnionym skoro strona powodowa zawnioskowała o jego przeprowadzenie zanim kurator dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej skutecznie zakwestionował fakt wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki. Jednocześnie nie można zgodzić się z apelacją, że dowód ten powinien zostać przedłożony już w pozwie. Nie można bowiem wymagać od strony by przewidywała wszelkie możliwe sposoby obrony strony przeciwnej i już w pozwie musiała przedstawiać wszelkie możliwe argumenty i uprzedzać ewentualny sposób obrony przeciwnika. Wobec tego przedłożenie tego dowodu w kolejnym piśmie procesowym było skuteczne, a skoro tak to na jego podstawie Sąd Rejonowy upoważniony był do poczynienia ustalenia, że umowa pożyczki została pozwanej skutecznie wypowiedziana a w konsekwencji, że całość zadłużenia stała się wymagalna. Dodatkowo stwierdzić trzeba, że powołanie tego dowodu w jakikolwiek sposób nie powodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy, gdyż wnioskowany dowód był dowodem z dokumentu przedłożonego w piśmie, w którym go zgłoszono. Zauważyć należy, że przesyłka zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu umowy i wezwaniu do zapłaty została wysłana na adres pozwanej, który wskazała ona w umowie pożyczki, a zatem strona powodowa dopełniła wszelkich formalności w tym zakresie wynikających z § 11 ust. 3 i § 17 przedmiotowej umowy. Pierwsze awizowanie tej przesyłki miało miejsce w dniu 15 października 2010 roku, zatem biorąc pod uwagę zapis § 11 ust. 2 pkt 3 i § 2 ust. 1 umowy skutek wypowiedzenia umowy nastąpił w dniu 30 listopada 2010 roku. Wobec tego od dnia 30 listopada 2010 roku całość zadłużenia stała się wymagalna i przeterminowana i od tego dnia strona powodowa była uprawniona do naliczania odsetek według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...).

Chybiony był również zarzut naruszenia art. 194 i 195 k.p.c. bowiem pozwana nawet nie wskazała danych podmiotu, który miałby zostać wezwany do udziału w sprawie ograniczając się do wskazania, że jest to ubezpieczyciel, który objął ochroną ubezpieczeniową spłatę pożyczki. Ponadto w sprawie w ogóle nie zachodziły podstawy do wezwania tego podmiotu wynikające z powyższych przepisów. Stąd też prawidłowo wniosek ten nie został przez Sąd Rejonowy uwzględniony.

Za zasadny częściowo uznać należało zarzut naruszenia art. 6 k.c. albowiem strona powodowa nie wykazała całości dochodzonego przez siebie roszczenia. Odnośnie kwoty 242,45 zł wskazać należy, że wprawdzie została ona wymieniona w wezwaniu do zapłaty i załączniku nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności jako „koszty” niemniej jednak brak jest dowodów co składa się na tę kwotę. Z § 12 ust. 2 umowy pożyczki z dnia 4 lutego 2010 roku wynikało uprawnienie (...) S.A. do podjęcia działań zmierzających do odzyskania należności, co będzie się wiązać z poniesieniem przez pożyczkobiorcę kosztów: wezwań do zapłaty (monitów) określonych w Taryfie oraz postępowania sądowego i egzekucyjnego – określonych w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. O ile kwota 119,45 zł stanowiła koszty postępowania w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i została stwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych, o tyle brak jest jakiegokolwiek dowodów świadczących o zasadności domagania się dalszej kwoty 123 zł z tytułu „kosztów”. Z tej przyczyny w zakresie kwoty 123 zł powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Sąd Okręgowy ustalając wysokość odsetek od kwoty niespłaconego kapitału, tj. od kwoty 23.869,28 zł za okres od 30 listopada 2010 roku do 15 grudnia 2011 roku i od 16 grudnia 2011 roku do dnia 5 listopada 2012 roku przyjął ich wysokość z chwili zawarcia umowy pożyczki, tj. 20 %. Jakkolwiek bowiem w umowie zastrzeżono, iż oprocentowanie pożyczki jest zmienne, to jednak wynikać ono miało z zasad obowiązujących w danym okresie w (...) SA (§9 umowy). Z treści tej umowy nie wynika, że oprocentowanie to miało wynosić czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego. W toku przedmiotowego procesu strona powodowa nie wykazała też jakimikolwiek dowodami (w szczególności Taryfami obowiązującymi w danym okresie w (...) S.A.), aby w okresie objętym żądaniem oprocentowanie to było wyższe niż 20%. Bez wątplenia, w ocenie Sądu Okręgowego, dowodem na tę okoliczność nie może być pismo procesowe strony powodowej, w którym przedstawiono wyliczenie wysokości żądanych odsetek, które błędnie zostało zaliczone przez Sąd Rejonowy do materiału dowodowego tej sprawy. Nadto biorąc pod uwagę stanowisko prezentowane przez kuratora działającego imieniem pozwanej, wysokości oprocentowania przedmiotowej pożyczki nie można też było uznać za okoliczność niesporną. Zatem strona powodowa domagając się zasądzenia określonej kwoty z tytułu odsetek umownych winna była, zgodnie z art. 6 k.c., w sposób właściwy wykazać wysokość stopy procentowej obowiązującej w (...) w poszczególnych okresach. Ponieważ umowa łącząca w/w Bank i pozwaną w tym zakresie odwoływała się do właściwych taryf obowiązujących w (...), konieczne było przedłożenie takich dokumentów, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Wobec tego odsetki te winny zostać obliczone przy zastosowaniu stopy procentowej określonej wprost w umowie (20%), która to stopa nie przekraczała w okresie do dnia 6 listopada 2012 roku stopy odsetek maksymalnych wynikającej z art. 359 §2¹ k.c. Stosując zatem powyższą zasadę Sąd Okręgowy ustalił, że za pierwszy ze wskazanych powyżej okresów od podanej kwoty kapitału odsetki te wynoszą 4.970,04 zł, natomiast za drugi 4.250,69 zł.

Ostatecznie Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu I w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 33.209,46 zł, na którą złożyły się kwoty: 23.869,28 zł – tytułem kapitału, 4.970,04 zł – tytułem odsetek maksymalnych od kwoty kapitału za okres od 30 listopada 2010 roku do 15 grudnia 2011 roku; 4.250,69 zł – tytułem odsetek maksymalnych od kwoty kapitału za okres od 16 grudnia 2011 roku do 5 listopada 2012 roku i 119,45 zł – tytułem „kosztów”. Od kwoty 23.869,28 zł Sąd Okręgowy zasądził odsetki umowne w wysokości 20 % w stosunku rocznym, nie wyższe jednak niż czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, liczone od dnia 6 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Podejmując powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy miał na uwadze, że od dnia 7 marca 2013 roku wysokość na mocy uchwały nr (...) Rady Polityki Pieniężnej z dnia 6 marca 2013 roku (Dziennik Urzędowy Narodowego Banku Polskiego z 2013r., poz. 3) stopa lombardowa wynosi 4,75 % w stosunku rocznym, a w następnych okresach ulegała jeszcze zmniejszeniu, co powodowało, że odsetki umowne w wysokości 20%, przekraczały wysokość odsetek maksymalnych (czterokrotność stopy lombardowej NBP). W tej sytuacji, zgodnie z art. 359 §2² k.c., odsetki wynikające z czynności prawnej należy określić w wysokości odsetek maksymalnych.

Odnośnie pozostałych kwot składających się na kwotę należności głównej Sąd Okręgowy w oparciu o art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 k.c. zasądził odsetki ustawowe liczone od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 6

listopada 2012 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. dotyczącym kwoty 1.187,64 zł oraz odsetek w wysokości przekraczającej zasądzone, powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne – punkt 1 sentencji wyroku.

Z uwagi na brak podstaw do dalszego korygowania zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w pozostałym zakresie apelację oddalił jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c. – punkt 2 sentencji wyroku. W tym miejscu podnieść trzeba, iż błędne jest stanowisko pozwanej, że to strona powodowa winna w toku procesu wykazać wysokość spłaconego przez pozwaną świadczenia z tytułu umowy pożyczki. W ocenie Sądu Okręgowego to właśnie pozwana kwestionując wysokość dochodzonego wobec niej roszczenia z tytułu należności głównej winna wykazać, że je spełniła w całości lub w części, gdyż z takiego faktu to ona wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne, zatem to ją zgodnie z art. 6 k.c. obciążał ciężar dowodu w tym zakresie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. biorąc pod uwagę, że strona powodowa wygrała to postępowanie w 96,5 % a zatem uległa co do nieznacznej części swego żądania. Wobec tego należy jej się od pozwanej zwrot całości poniesionych przez nią kosztów postępowania odwoławczego. Na zasądzone od pozwanej na rzecz strony powodowej koszty w wysokości 1.200 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone w zgodzie z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013r., poz. 490) – punkt 3 sentencji wyroku.

Na podstawie § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013r., poz. 1476) w zw. z § 6 pkt 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013r., poz. 461) Sąd Okręgowy przyznał od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wadowicach na rzecz adwokata P. K. kwotę 1.476 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pełnienie w postępowaniu odwoławczym funkcji kuratora pozwanej nieznannej z miejsca pobytu. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie w wysokości 1.200 zł powiększone o podatek VAT w wysokości 276 zł – punkt 4 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2014r., poz. 1025) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wadowicach kwotę 3.196 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie kuratora poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych (1.476 zł) oraz opłaty sądowej od apelacji, od której kurator był zwolniony (1.720 zł) – punkt 5 sentencji wyroku.

Ref. SSR S. Kucharczyk